

GERÇEK

işçiden,

GERÇEK

köylüden yanadır.

GERÇEK

AYLIK SİYASİ GAZETE

NİSAN

1975

SAYI: 4

50 Fenik

HÜKÜMET BUHRANI MEBUS PAZARINDA ÇÖZÜLÜ YOR

Ülkemizde altı ayı aşkın süredir var olan "hükümet buhranı"nın bu haftalar için de bir çözüme bağlanıp bekleniyor.

Aslında hükümetin kurulup kurulmaması, hükümet buhranı'nın çözüme bağlanıp bağlanmaması halkımız için onca önemli bir sorun değildir. Çünkü kurulacak hükümetler, kim tarafından kurulsun, halkımızın acilen çözüm bekleyen problemlerine bir çözüm getirmeyecektir. Çünkü kim tarafından kurulsun, kurulsun, toprak ağalarının ve büyük bürokratların şu veya bu bölümünün hükümeti olacaktır.

Son altı aydır etrafında bunca gürültü koparılan "hükümet buhranı" aslında hakim sınıfların kendi aralarındaki bir iktidar dalaşmasıdır. Onlar, kendi aralarındaki bu iktidar dalaşmasında, halkı kendi yanlarına çekebilmek için olmadık soytarlıklar yapıyorlar. Her biri, kendilerini en iyisi olduğunu, en "demokratik" olduğunu, halkın problemlerine çözüm getireceğini ilan ediyor. Kendi dışındakileri halk düşmanlığı, vatan hainliği vb. şeylerle suçluyorlar.

"Hükümet buhranının" çıkış nedeni şuydu: Hakim sınıfların CHP tarafından temsil edilen avrupacı kanadı, Kıbrıs olayları nedeniyle kazandığı sempatiyi oya dönüştürebileceğini hesaplayıp, tek başına iktidar olabileceği amacıyla hükümetten çekildi. Derhal seçim talep etti. Hakim sınıfların AP-CGP-MHP-MSP DP gibi partiler tarafından temsil edilen amerikancı kanadı, CHP'nin hesabının ne olduğunu iyi bildiği için, seçime yanaşmadı. Bunun için gerçeğe seçim tarihi üzerinden pazarlıktan başka bir şey olmayan "hükümet buhranı" tiyatrosu başladı. Bu "hükümet buhranı" hakim sınıfların partilerinin "vatan millet-sakarya" edebiyatının altında yatan gerçek yüzlerini bir kere daha gösterdi. Bunlar aslında para için analarını bile satacak menfaat şebekeleridir. Nitekim "hükümet buhranı" da sonunda kurulan mebus pazarında çözülecektir.

Bilindiği gibi CHP'nin güçlenmesi ve tek başına iktidara gelmesinden korkan hakim sınıfların amerikancı kanadının temsilcileri olan AP-CGP-MSP-MHP "milliyetçi cephe" adı altında birleşerek hükümet kurmaya talip oldu. Ama bu partilerin meclisteki toplam kafa sayısı, kuracakları hükümetin gerekli güvenciyi vermiyor. Bu yüzden

onların hesapları gerçekte bugün iktidar olmaktan çok, önümüzdeki dönemde yapılacak seçimlere tek liste halinde girip, amerikancı cephenin oylarının bölünmesini önleme amacına dayanıyor. Tabii bu arada seçime iktidar partisi olarak gitmenin avantajlarından da yararlanmak istiyorlar. "Milliyetçi Cephe" denilen amerikancı cephenin bu gün iktidar olabilmesi, ancak DP'nin bölünmesine bağlıdır. Bu ise "cephenin" kendisine yanaşacak DP mebuslarına vereceği ücrete bağlıdır.

Aslında hakim sınıfların amerikancı kanadının bir bölümünün siyasi temsilcisi olan DP, bir bütün olarak bütün başını AP'nin çektiği "MC" partileriyle bir koalisyona giremez. Çünkü bilindiği gibi bu parti AP'den, bu günkü AP yöneticisi kadrosuna karşı olduğu için kopmuştu. Dışa karşı var oluşu nedeniyle AP yöneticileriyle DP yöneticileri arasındaki çelişmelerdi. Tabii dışa karşı kişiler arasında rekabet olarak görünen bu çelişmeler gerçekte çeşitli tekeliler arasındaki menfaat dalaşmasının bir ifadesiydi. Bu durumda eğer DP bir bütün olarak "MC"yi desteklerse, var oluşu nedeniyle ortadan kalkar. Bu DP'nin siyasi sonu olur. İşte şimdi AP "milliyetçilik, millet birliği" gibi şiarlar altında, parçalanmış amerikancı cepheyi kendi etrafında yeniden birleştirmeye, bu arada da DP'yi de bölüp parçalayıp bu partiyi ortadan kaldırmaya çalışıyor. Buna karşı DP yöneticileri son

gayretle direniyor. "Top gibiyiz" "kimse bigden bir çivi bile sökmez" gibi safsatalarla kendi kendilerine moral veriyorlar.

Bu direnmede CHP de DP'yi destekleyerek, amerikancı cephenin bölünmüş halini koruma ya çalışıyor. Bu destek DP'ye vadedilen iktidar desteğiyle somutlaşmıştır. CHP bilindiği gibi, DP ile seçim tarihi üzerinde anlaşmaları halinde, DP'nin CHP'ye yakından "teknokratlar" kuracağı hükümeti dışardan destekleyeceğini ilan etti.

Şimdi DP "millet vekilleri"nin önünde iki yol var :

Ya kısa zaman içinde ne vurursa kardır deyip, "MC"nin verdiği paralarla oylarını Demirel'in kurduğu hükümete güven oyu vererek satacaklar. DP bölünecek, siyasi bir varlık olmaktan çıkacak. (DP içinde başını S. Bilgiç'in çektiği bir gurubun bu şekilde hareket etmesi bekleniyor.)

Ya da DP millet "vekilleri" kısa da sürse iktidar olursak cebimize dolduracağımız para, bize şimdi "MC"nin vereceğinden çok daha fazla olur, hem o zaman bir dahaki dönem yine millet vekili olabiliriz, düşüncesiyle hareket edip, kendileri CHP desteğinde hükümet kurma işine girişecekler. (DP içinde yönetici gurubun bu yönde hareket edeceği biliniyor.)

Bu iki yoldan hangisinin seçileceği bu gün henüz belli değil. Hükümet düşüncesinin nasıl çözüleceği, S. Bilgiç'in başını çektiği 9-10 kişilik bir gurubun nasıl davranacağına bağlı. Yani kısaca bu problemin çözümü bu guruba hükümet kurmak isteyen iki kanadın hangisinin daha çok ücret vereceğine bağlıdır.

Şimdi ankarada yoğun bir "Mebus Pazarı" faaliyeti sürdürülüyor. Millet "vekilliği"ni yaptığını ilan edenler birbirlerini satın alıyorlar. Bunu da halka "vatani kurtarıyoruz" "milleti kurtarıyoruz" edebiyatıyla yutturmaya çalışıyorlar.

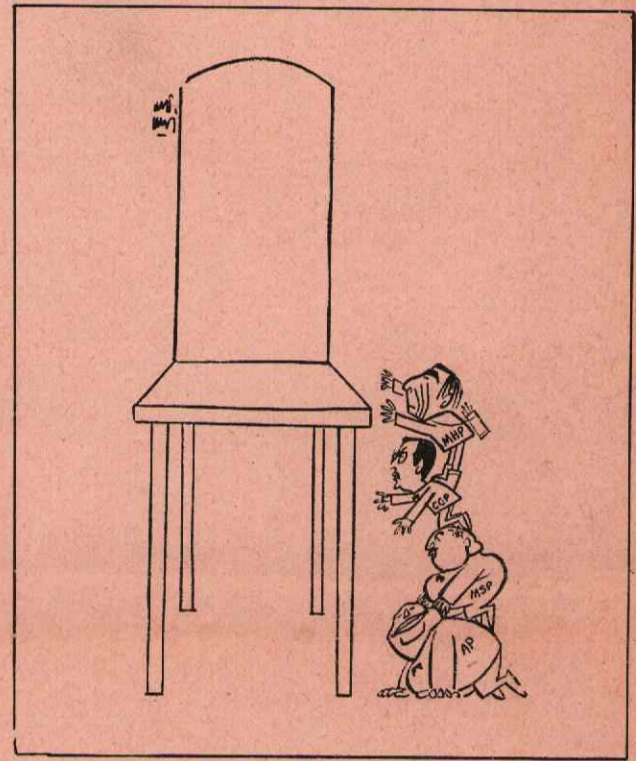
Onların, vatani milleti kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyor. Hükümet buhranının çözümü de onların bir bölümünün biraz daha zenginleşmesiyle son bulacaktır. "Hükümet buhranı"nın çözümü halkımıza hiç bir şey getirmeyecektir.

Bugün ülkemizde bir avuç işbirlikçi sermayedarın, büyük bürokratin ve toprak ağasının faşist diktatörlüğü hüküm sürüyor. Bu diktatörlük kendisine "parlamentar demokrasi" adını takıyor ve parlamento, seçimler vb. kurumları Türkiye'de demokrasi olduğunu ispatlamak için öne sürüyor. Aslında parlamento hakim sınıfların çeşitli kanatlarının kendi aralarındaki menfaat dalaşmalarını barışçı yollardan hal etmek için kullandıkları bir kurumdan başka bir şey değildir. Onlar parlamento'yu hem kendi aralarındaki dalaşmaları hal etmek, hem de halkın gözünü boyamak için kullanıyorlar. Ama Türkiye'yi asıl yönetenler parlamentoda oturuyor. Onlar emperyalizme bağımlı tekelci şirketlerin yönetim kurullarında, büyük çiftliklerde, devlet sektörünün yöneticilerinde, büyük bankaların yönetimlerinde, emperyalizme bağımlı ordunun yüksek kademelerinde oturuyor. Parlamentodaki partiler yalnızca bu sınıfların siyasi temsilciliğini yapıyorlar. Onlar bu sınıfların zenginliklerini daha fazla zenginlik katmalarına hizmet eden memurlar durumundadır. Bu yüzden hükümetler, partiler, siyasetçiler geçicidir. Bunlar sayı üsükle menfaat guruplarının işine geldiği sürece elde tutulur. Bu süre aşılmazca terk edilir. Hakim sınıfların temsilcilerinin kuracağı şu veya bu hükümet bu yüzden halkın sömürülmesi ve ezilmesi için çalışan bir aletten başka bir şey olamaz. İktidar bir avuç işbirlikçi sermayedarın, büyük bürokratin ve toprak ağasının elinde olduğu çar, hükümetler istediği kadar değişsin, halkın yararına hiç bir şey yapmaz.

Halkın kurtuluşu bu yüzden hakim sınıfların şu veya bu kanadının siyasi temsilcilerinin peşine takılmakta değildir. Halkın kurtuluşu, ancak hakim sınıfların faşist diktatörlüğünün, yani bir avuç işbirlikçi bürokrat burjuvanın ve toprak ağasının halkı ezen iktidarının bütün kurumlarıyla birlikte yıkılması, ve halk iktidarının kurulmasıyla mümkündür.

Hepimizin görevi bu yolda mücadele etmektir. Bu arada çıkacak "hükümet buhranı" vb. olaylar bizi fazla meşgul etmemeli, yolumuzdan alıkoymamalıdır. Bırakalım hakim sınıflar kendi aralarında tepişsin. Biz kendi işimize bakalım.

26.3.1975 A. Bıçakçı

ALIS VERİS TAMAM
II. DEVRİ SÜLEYMAN BAŞLIYOR.

Gazetemizi baskıya verirken "hükümet buhranı" konusunda yeni gelişmeler oldu. Saadettin Bilgiç ve 8 arkadaşları DP den istifa ederek, MC partilerinin kuracağı hükümete güven oyu vereceklerini ilan ettiler. Bunlar istifalarının ve MC hükümetini desteklemelerinin sebebinin "vatani milletin" selametine düşüncelerini olduğunu ilan ettiler. Bu istifa ve destekten şahsi hiç bir menfaat istemediklerini ilan ettiler. Satış bütün milletin gözü önünde olmasına rağmen, bunların çıkıp "menfaatimiz yoktur, vatani milleti düşündük" diye nutuk atmaları utanmazlığın, yüz süzlüğün doruğudur.

DP'nin bölünmesi ve bir bölümünün MC'ye satılması sonucu, MC'nin kuracağı hükümetin güven oyu alabileceğini gösterdi. Bu belli olur olmaz başbakanlık görevi kendisine verilen "Morison" namıyla maruf Süleyman Demirel, MC partilerinden oluşan kabine listesini cumhurbaşkanına sundu. Kabine listesi 31 mart'ta Cumhurbaşkanı tarafından onaylanarak kesinleşti. Şimdi hükümet programı mecliste tartışılarak, program ve kabine güven oyu sunulacak. Cephe partileri, Bilgiç takımı, ve bağımsızların oyu toplamı güven oyu için yeterli. Ancak bağımsızların fiyat yükseltmek için çıkış yapması beklenebilir. Nitekim bağımsızlardan M. Arslan kabine listesi açıklanır açıklanmaz "güven oyu" veremeyeceğini ilan etti. Yani aldığı ücretin yeterli olmadığını, daha ücret talep ettiğini açıkladı.

Görünürde amerikancı cephe partileri DP'yi bölerek, ve DP'nin bir bölümünün desteğini garanti altına alarak, işin zor bölümünü atlattılar. Bağımsızların ücret talebini de her halde çözüme bağlayacaklardır.

Bu durumda Türkiye'de ikinci "Devr-i Süleyman" yakında başlayacaktır. Birincisi 6 yıl sürmüştü. Bu altı yıl sonunda Morison Süleyman şapkasını alıp gitmek zorunda kalmıştı. İkinci "devr-i Süleyman"ın çok daha kısa süreceği mutlak. Bu kez Süleyman Efendi şapkasını almaya zaman da bulamayabilir.

A. Bıçakçı 1.4.1975

AMERİKAN "YARDIMI" YENİDEN BAŞLIYOR.

Bilindiği gibi amerikan senatosu 5 Şubat'ta, Türkiye'ye yapılan askeri "yardım"ın durdurulması konusunda bir karar almıştı. Bu karar gerekeceği olarak, Kıbrıs'ta diplomatik çözümler yoluyla ilerleme kaydedilmemiş olması gösteriliyordu. Bu "yardım"ın kesilmesi bir çok şeyi gün ışığına çıkardı :

"Yardım" kesilir kesilmez, hakim sınıfların bütün temsilcileri panik içinde "üzüntülerini" belirttiler. Demirel'den Ecevit'e, bütün siyasi partilerin temsilcileri, amerikan "yardım"ının karşılıksız olmadığını belirttiler. Amerikan "yardım"ının kesilmesinin sorumsuz bir davranış olduğunu ifade ettiler.

Hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin burada üzeri kapalı olarak ifade ettikleri şey şudur: Amerika B.D. 1946 dan bu yana Türkiye'ye kullanmadığı savaş malzemesini güya "yardım" olarak vermektedir. Bu "yardım" yapılırken, Türkiye'nin ne kadar asker besleyeceği, bu silahların nerede ve nasıl kullanılacağı ABD tarafından tayin edilmektedir. Ayrıca bu silahların yedek parçalarının da amerikadan satın alınması şart koşulmaktadır. Amerika böylece türk ordusunu donatım yönünden bütünüyle kendine bağlamaktadır.

Türk ordusu amerikan ordusunun bir devamı haline getirilmektedir. Türk ordusu amerikan emperyalizminin türkiye ve ortadoğudaki çıkarlarını korumak için kullandığı bir araç durumuna getirilmektedir. Türkiyede bu gün 101 amerikan üssü vardır. Bu üsler, Türkiyeyi, amerikan emperyalizminin ortadoğuda ki bir saldırı için kullanacağı bir sıçrama tahtası haline sokmaktadır. Yani "yardım" karşılığında satılan Türkiyenin bağımsızlığıdır. Hakim sınıf temsilcilerinin "amerikan yardımı karşılıksız değildir" demelerinin ardında yatan gerçek budur.

ABD silahını, Türkiye ise askerini vermekte, ortaya bir amerikan-türk ordusu çıkmaktadır. Bu ordu özel "amerikan emperyalizminin ve onun yerli işbirlikçilerinin Türkiyedeki menfaatlerini genel olarak da, amerikan emperyalizminin ortadoğudaki menfaatlerini korumaktadır. Hakim sınıflar buna "hür dünyanın menfaatlerinin savunulması" adını takıyorlar. Bu durumda amerikan "yardımının" kesilmesi amerikan emperyalizminin aleyhinedir. Hakim sınıflar bunu "sorumsuz" bir davranış olarak niteliyor. Peki nasıl oluyor da amerikan senatosu böyle bir karar alıyor ?

Bunda amerikan emperyalizminin içinde bulunduğu derin ekonomik buhran rol oynuyor. Uzun süredir emperyalist kampın başını çeken amerikan emperyalizmi, dünyanın çeşitli bölgelerinde, halkların kurtuluş mücadelesi karşısında ağır yenilgiler aldı.

Halkların devrim mücadeleleri sonucu amerikan emperyalizminin sömürü ve talan alanları daralmaya başladı. Üçüncü dünya ülkeleri halklarının sömürmeye, bu ülkelerin yer altı ve yer üstü zenginliklerini talan etmeye dayanan saldırgan amerikan ekonomisi içinden çıkılmaz bir buhrana düştü. Bu buhran amerikan halkının buhrana karşı mücadelelerini, ve siyasi buhranı da beraberinde getirdi. Dış siyaset konusunda vietnam yenilgisine kadar anlaşılan amerikanın hakim sınıfları, vietnam yenilgisinden sonra, dış siyaset konularında da anlaşamaz oldular. Amerika'nın içine düştüğü bu durum, çeşitli ülkelerde amerikan emperyalizminin işbirlikçiliğini yapan güçleri, amerikaıyla yaptıkları pazarlıkta daha güçlü bir hale getirdi. Amerikan emperyalizminin işbirlikçileri, sömürden daha fazla pay ve siyasi yönden daha fazla serbestlik talep ettiler. Bu taleplerine güç kazandırmak için de diğer emperyalist devletlerle işbirliğine girmeyi, veya bu ülkelerle işbirliğini güçlendirmeyi ihmal etmediler.

Amerikan emperyalizmi üçüncü dünya ülkelerinde sarsılan durumunu düzeltmek için, bu ülkelerde faşist diktatörlükler tezgahladı. Halklara karşı kanlı saldırılara girişti. Ama bütün bu saldırılar amerikan emperyalizminin dünya çapında daha da fazla tecrit olmasında sonucunu doğurdu. Bu durum amerikan emperyalizmiyle dünyaya hakim olmak için dalanlaşan Sovyet Sosyal Emperyalizminin ve amerikanın vesayetinden kurtulmaya çalışan avrupadaki emperyalist devletlerin işine yaradı. Bu emperyalist devletler "demokrasi koruyucusu, ve barışçı" pozlarda ortaya çıkmaya fırsatı buldular. Halklar arasında var olan geniş amerikan aleyhtarı akımı kendi menfaatleri doğrultusunda değerlendirmeye çalıştılar.

Amerikan emperyalizmine bağımlı ülkelerde de hakim sınıfların amerikan emperyalizmi dışındaki emperyalist devletlerle işbirliği yapan kesiminin siyasi temsilcileri, halk arasındaki amerikan aleyhtarı akımı kullanmaya kalktılar. Onlar amerikan emperyalizminin zor durumundan yararlanarak yaptıkları pazarlıkları anti emperyalist atılımlar olarak göstermeye çalıştılar. Biz bunun örneğini Türkiye'de haşhaş ekiminin serbest bırakılması, Ege konusunda amerikaya karşı takınılan tavır ve Kıbrıs saldırısı sırasında yaşadık.

Amerikan emperyalizmi kendine bağımlı devletlerde gelişen bu bağımsızlık isteği karşısında ister istemez bazı tavizler vermek zorunda kaldı. Bir bütün olarak emperyalist menfaatlerin korunması, kurulan ittifakların yaşatılması için bu tavizler kaçınılmazdı. Ama bu tavizleri verirken de arada bir kuvvet gösterisine girişerek, kendine bağımlı ülkelere bu tavizlerin sınırının ne reye kadar olduğunu, "patronun" hala kendi olduğunu gösterdi.

İşte Amerikanın Türkiye'ye 5 Şubat'ta koyduğu silah ambargosu böyle bir kuvvet gösterisi niteliğini taşıyordu. Bu kuvvet gösterisinin iç ve dışa dönük iki yönü vardı.

Amerikanın içinde, amerikan emperyalizmi ni oluşturan sermaye gurupları siyasi olarak Demokrat parti (DP) ve Cumhuriyetçi Parti (CP) tarafından temsil edilmektedir. Amerikan başkanı Ford ve onun dış işleri bakanı Kissinger, bu tekeli sermaye guruplarından CP tarafından temsil edilen kanadın adamıdır. CP kanadı tarafından temsil edilen kanat başkanlık makamını elinde tutarken, DP tarafından temsil edilen kanat ta senato çoğunluğunu elinde tutmaktadır. Amerikan anayasasına göre asıl yürütücü organ başkanlık kurumudur. Hükümeti ve bütün siyaseti başkan tayin eder. Başkan gerektiği zaman, senatoya danışmadan kanun niteliğinde karar alabilir. Onun aldığı kararlar ancak senatonun 2/3 çoğunluğu tarafından bozulabilir. Bu kurum son yıllara kadar pürüzsüz işliyordu. Bilhassa dış siyaset alanında amerikan tekeli sermayesinin iki kanadının da menfaatleri aynı yönde olduğundan uyumsuzluk çıkmıyordu. Dış politika alanında ortak menfaatler, başkan tarafından senatoya danışılmadan yürütülüyordu. Ancak son dönemde amerikan emperyalizminin üçüncü dünya ülkelerinde üst üste aldığı yenilgiler, bu alanda da amerikadaki hakim sınıflar arasındaki barışa son verdi. Senato çoğunluğunu elinde bulunduran DP tarafından temsil edilen kanat, dış siyaset konusunda başkandan hesap istemeye başladı. Bu konuda senato ile başkan, yani onların temsil ettiği sermaye gurupları bir güç gösterisine giriştiler. İşte Türkiye'ye konan silah ambargosu amerikanın içinde böyle bir dalışmanın ifadesi oldu. Amerikan senatosu çoğunluğunun, başkanın ve CP senatörlerinin muhalefetine rağmen aldığı ambargo kararı, amerikan dış işleri bakanı Kissinger tarafından, aynı türk hakim sınıfları gibi, "sorumsuz bir karar" olarak nitelendi. Kissinger, karar için "Bu bir trajedidir" dedi. Bütün bunlar kararın amerikan hakim sınıflarının bir dalışması sonucu ortaya çıktığını, ve iç politika alanında iki sermaye gurubunun arasında bir kuvvet gösterisinin ifadesi olduğunu gösteriyor.

Ambargo kararı, dışta da bir güç gösterisi niteliği taşıyor: Amerikan emperyalizmi geçen yıl Kıbrıs'ta Yunan cuntası aracılığıyla bir maceraya girişti. Bu macera istenen sonucu vermedi. Amerikan emperyalizminin, yunan cuntası aracılığıyla Kıbrıs'ta giriştiği darbe hareketi, Kıbrıs

rumlarının direnişi karşısında başarısızlığa uğradı. Amerika ve onun desteklediği faşist yunan cuntası bütün dünyada tecrit oldu. O dönemde Türkiyede yerli hakim sınıfların avrupacı kanadının siyasi temsilcisi olan Ecevit hükümeti iktidardaydı. Ecevit Kıbrıs sorununa Türkiyedeki yerli hakim sınıfların yararına bir çözüm getirebilmek, içte siyasi durumu lehine çevirebilmek ve böylece iktidarını sağlamlaştırabilmek için önüne çıkan bu fırsatı kaçırmadı. Kıbrıs karşı bir saldırı hareketine girişti. Yunan cuntasının tecrit olduğunu ve Kıbrısın Yunanistanla bağlanma planının suya düştüğünü gören Amerika, bu kez adayı bölebilmek ve böylece nato üssü haline getirebilmek amacıyla, türkiyenin bu saldırısını destekledi. Bu destekleme ile yunan hakim sınıflarını geçici de olsa karşısına aldı. Bu durumda tek desteği Amerika olan yunan cuntası devrildi. Yerine getirilen Karamanlis hükümeti Amerikanın Türkiye yanlısı davranışını ile ri sürerek, natonun askeri kanadından çıktığını ilan etti. Bu durumda Amerika natonun güney doğu kanadındaki iki halkadan biri olan Yunanistanı bütünüyle kaybetmek için onu destekler duruma girdi. Türkiye Natonun güneydoğu kanadındaki tek başına yüklenmeye hazır olduğunu bildirerek, Amerikayı Türkiye ile Yunanistan arasında bir seçim yapmaya zorladı. Ama Amerikanın seçimi belliydi. O iki ülkeyi de kaybetmek istemiyordu.

Son olarak amerikan senatosu 5 Şubat'ta Türkiye'ye karşı silah ambargosu kararı aldı. Bu ambargo karşısında Türkiye hakim sınıfları ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Çünkü bu ambargo "efendinin" kim olduğunu, türkiyenin amerikadan izinsiz bir şey yapamayacağını en açık şekilde gösterdi. Yedek parçalar gelmezse türk ordusunun iki ay içinde hareket edemez duruma geleceği açıkça ortaya çıktı. Türkiye bunun üzerine boşluğu diğer nato ülkelerinden doldurmanın yollarını aradı. Bilhassa batı almanya'ya yanaştı. Almanya Kıbrıs olayları sırasında koyduğu silah ambargosunu kaldırarak, askeri alanda da Amerikanın yerini almak için bir adım attı. Ama B. Almanya Amerikanın Türkiye'ye verdiği ve sattığı silahların yarısını bile verebilecek durumda değil. Hele türkiyenin elindeki amerikan silahlarının yedek parçalarını düzenli bir şekilde karşılayacak durumda hiç değil. B. Almanya bugün kendisi askeri yönden amerikaya bağlı durumda. Hal böyle olunca, Amerikanın "büyük patron" olduğu Türkiyedeki hakim sınıflara gösterilmis oldu. Bu gösteriden sonra silah "yardım"ının yeniden bağlanacağı, Amerikanın-eğer Türkiye'yi kaybetmek istemiyorsa- şu veya bu yolla askeri "yardıma" devam edeceği açıktı. Nitekim öyle de oldu :

Amerikan dış işleri bakanı Kissinger 12 Mart'ta Türkiye'ye gelerek, başbakan, cumhurbaşkanı ve siyasi parti temsilcileriyle görüştü. Gerek Kissinger, gerekse türk dış işleri yetkilileri bu görüşmelerden sonra amerikan "yardımının" yeniden başlayacağını sevinçle ilan ettiler.

27 Mart'ta ise amerikan senatosunun, savunma ilgili komisyonu bir rapor hazırlayarak, türkiyeye askeri "yardım"ın yeniden bağlanmasının senatoda görüşülmesi yolunda karar aldı. Şimdi amerikan senatosu bu teklifi görüşerek, türkiyeye askeri "yardım"ın yeniden başlaması yolunda karar alacak. Tabii Kıbrıs sorununun yakında çözümlenmesi yolunda dileklerini de bildirecek.

İşte üzerine bunca gürlü koparılan amerikan "yardımı" budur. Bu "yardım" Amerikanın kendi kendine yardımından, kendi menfaatlerini korumak için, türkiyeye asker besletmesinden başka bir şey değildir. Amerikan "yardım"ının kesilmesini "sorumsuz bir davranış olarak niteleyen hakim sınıflar uşak karakterlerini bir kez daha göstermişlerdir.

Bizim istediğimiz amerikan "yardımı" değildir. O "yardım" yerinde dursun. Bizim istediğimiz bağımsız bir türkiyedir. Bağımsız Türkiye'yi gerçekleştirecek güç ise Türkiye halkının kendisidir.

30.3.1975 M.Kurtaran

AMERİKA

DEFOL .

ECEVİT KİMİ TEMSİL EDİYOR?

CHP genel başkanı Bülent Ecevit geçen ay içinde Almanya Sosyal Demokrat Partisinin davetlisi olarak B.Almanya'ya geldi.Burada SPD nin ileri gelen temsilcileriyle,B.Alman hükümetinin başbakanı Schmidt ve savunma bakanı Leber ile görüşmeler yaptı.Alman SPD nin davetlisi olarak gelen Ecevit,bu davetin süresi bittikten sonra da Türkiyeli işçilerle toplantılar yaptı.Bremen-Recklinghausen Köln ve Münih'te yapılan kapalı ve açık hava toplantılarına katıldı.Bu toplantılara binlerce Türkiyeli işçi katıldı.

Bu toplantılarda Ecevit kendisinin ve başını çektiği Cumhuriyet Halk partisinin yönetici kesiminin görüşlerini dile getirdi.Ecevit yapılan toplantıları esas olarak yakın da yapılacağını umduğu seçimler için bir propaganda aracı olarak kullandı.Türkiye'de "yürüm iktidarları" sırasında neler yaptıklarını, tek başına iktidara gelirlerse neler yapacaklarını anlattı.Kısaca Türkiye'de kurtuluşun ancak seçimle mümkün olduğunu buradaki işçilere anlatmaya çalıştı.Basında bu geziye geniş çapta yer verildiğinden,biz burada Ecevit'in "Alman dostlarımız" la neler konuştuğu üzerinde durmayacağız.Esas üzerinde durmak istediğimiz şudur:

Bu toplantılara katılan pek çok Türkiyeli işçi Ecevit'e büyük umutlarla bağlanmış durumdadır.Bugüne kadar sandıktan çıkanların hep halka ve işçilere karşı olduğunu bilen halkımızın öfketi olarak görmektir.Peki, ama Ecevit gerçekten bu umutları haklı çıkarabilir mi? Ecevit gerçekten menfaatlerini mi savunuyor? Yoksa savunduğu menfaatler kimin menfaatidir? Ecevit'in istediği düzen nasıl bir düzendir?

Bütün bunlara Ecevit B.Almanya'da yaptığı toplantılarda açık cevaplar verdi.Ecevit'in Almanya'da yaptığı konuşmalar aslında Şubat ayı sonunda CHP Küçük kurultayında yaptığı konuşmada,5 Martta CHP ortak gurubunda yaptığı konuşmada ve Antalya mitinginde yapılan konuşmalarda savunulan düşüncelerin tekrarı oldu.Şimdi bu konuşmalarda Ecevit'in neler dediğine bakarak,onun hangi sınıfların menfaatlerini savunduğunu görelim.

ECEVİT REJİM KORUYUCUSU

Ecevit Antalya mitinginden sonra CHP ortak gurubunda yaptığı ve 6 Mart 1975 tarihli milliyet gazetesinde yayınlanan konuşmasında,son dönemdeki hükümet buhranının rejim buhranına dönüşme eğilimi gösterdiğini belirtiyor ve bu durumda CHP nin görevinin rejimi korumak olduğunu söylüyor.Rejimin tehlikeye düştüğü dönemlerde bilhassa büyük partilere ağır sorumluluklar düştüğünü söyleyerek,Adalet Partisini bu sorumluluğun bilincinde olmamakla suçluyor.Ecevit şöyle diyor:

"Bu durumda büyük partilere daha da ağır bir sorumluluk düşmektedir.Biz bu sorumluluğun gereğini başından beri ve her zaman yerine getirdik ve yerine getirmeye hazır olduğumuzu belirttik.Ülkemizin bunalımdan rejimi misin tehlikeden kurtarılabilmesi için tek başına yapabileceğimiz her şeyi yaptık,fakat ne yazık ki AP den aynı anlayışı görmedik"

Konuşmasının bir başka yerinde Ecevit bu görüşlerini değişik kelimelerle şöyle ifade ediyor :

" Büyük partiler rejimi kurtarmak veya yaratmak için aralarında diyalog kurmak zorundadırlar.Bu diyalog kurulmadığı hallerde demokrasiyi işletmek son derece güçtür. Biz onun içindir ki sırf rejimi tehlikeyden kurtarabilmek amacıyla,makul ölçüler, demokrasinin gerekli kıldığı ölçüler içinde diyalog kurmaya her zaman hazır olduk.Bunun için uzattığımız el defalarca geri çevrildiği halde gerektiğinde yine el uzatmayı milletimize karşı görev bildik.Rejimin bir gereği bildik."

Ecevit'in temel görev olarak tespit ettiği şey rejimin korunmasıdır?

Peki bu rejim nasıl bir rejimdir.Ecevit'in korumak istediği nedir?

Ecevit'in korumak istediği rejim,patronların ve toprak ağalarının sömürü ve baskı rejimidir.Bu rejime Ecevit "özgürlükçü demokrasi" diyor.Ama bu ne biçim özgürlükçü demokrasidir ki, işçilerin köylülerin devrimci teşkilatlanması yasaklanır,Halk açlık ve sefalet içinde inlerken bir avuç toprak ağası ve patron sefalet içinde yüzer,türk olmayan milliyetlere ağır baskılar uygulanır,devrimci işçiler sokak ortasında kurşunlanır,toprak mücadelesi,grevler kanla ateşle bastırılır,devrimciler zindanlara atılır,Üniversitelere karabestçe kurulur,dünyanın her yanında serbestçe satılan bilimsel kitaplar toplatılır.

Ecevit'in özgürlükçü demokrasi dediği ve korumak istediği rejim işte böyle bir rejimdir.Bu rejim geniş işte bölgeleri üzerinde bir avuç toprak ağası ve işbirlikçi patronun faşist diktatörlüğüdür.İşçilerin Köylülerin bütün halkın menfaati böyle bir rejimin korunmasında değil yıkılmasındadır.

İÇ BARIŞ SÖMÜRÜCÜLERLE SÖMÜRÜLENLER ARASINDA BARIŞTIR

Ecevit bu rejimi korumayı görev bildiğini ilan ederek,kimin saflarında olduğunu açıkça ilan ediyor.O,da bugün parlamentodaki diğer bütün siyasetçiler gibi,emperyalizmin uşağı yerli hakim sınıfların menfaatlerini koruyor,onların siyasi temsilciliğini yapıyor.

O,halkımızın bugünkü düzenin değişmesi ni istediğini bildiği için arada bir "düzeni değiştireceğiz" diyor."Ne ezilen,ne ezen,insanca hak bir düzen" kuracağız diyor.Ama bütün bunlar aslında sarıyan rejimi kurtarmak,halkın devrimci mücadelesi ni engellemek için kullanılan propoganda sloganlarından başka bir şey değildir.

Ecevit bu sloganları devrimci mücadele yi,işçilerin grevlerini,köylülerin toprak işgallerini,gençlerin haklı talepleri uğrunda mücadelesini saptırmak için kullanıyor.Halk arasından sahte reform hayalleri yayıyor.O,şen konuşmalarında devamlı olarak "sosyal barıştan", "iç barıştan" söz ediyor.

Bu konuda CHP nin reklamını yaparak şöyle diyor :

" Biz nerede alev çıktıkysa yangına dönüştürmeden orada söndürdük.Hiç bir başbakan,hiç bir işçileri bakanı Türkiye'de bu gibi olaylara devlet gücünün yetmediği ni beni inandıramaz.Türk devleti dört ayda beş ayda benim tanıyamayacağım kadar değişmiş olamaz."

Ecevit ortada iç barıştan ne anladığını açıkça ortaya koyuyor.Onun,iç barıştan anladığı,işçilerin,köylülerin bütün halkın,kendini ezen sömüren hakim sınıflarla barış içinde bir arada yaşaması,onlara karşı mücadele etmemesidir.Ecevit in görevi de her türlü mücadele alevini söndüren itfaiyeciliktir.Onun "alevin yangına dönüşmeden söndürülmesi" dediği şey,her türlü haklı mücadelenin zorbalık la bastırılmasıdır.İskenderun grevinin jandarma dipçigiyle bastırılması,Ladik'te,Gaziantep'te toprak işgallerinin kanla bastırılması işte böyle yangın söndürme eylemleridir.

Ecevit'in yangın diye nitelediği şey halkımızın haklı mücadelesidir.Onun öcü gibi korktuğu bu yangınlar yalnızca hakim sınıflar için tehlikelidir.Bu yangınlar halkımızın kurtuluş mücadelesinin yolunu aydınlatan meşalelerdir.Ecevit'in itfaiyeciliği hakim sınıfların tutuşan menfaatlerini korumak için yapılan itfaiyeciliktir.Onun için iç barış dediği böyle bir sahtekarlıktır.

ECEVİT SIKIYÖNETİMİ DESTEKLEYİR

Ecevit konuşmalarında devamlı olarak "özgürlükçü", "barıştan" vs.bahsediyor Kendilerinin kaba kuvvetten yana olmadıklarını,ilan ediyor.Ama o ve içinde bulunduğu parti,halka karşı girişilen kaba kuvvetin,en adicesi olan sıkıyönetimi bütün gücüyle destekliyor.

Ecevit yaptığı toplantıda şöyle diyor:

" Bu durumda Kıbrıs olaylarına ilişkin

olarak ilan edilmiş olan sıkıyönetimin bir süre daha uzatılması bana kaçınılmaz görünüyor.Kaldı ki Türkiye'nin iç olayları karşısında sıkıyönetim çok dikkatli davranmaktadır.Sıkıyönetimin iç olaylarda herhangi bir olumsuz etkisi görülmemektedir..."

Evet sıkıyönetim olumsuz bir etkisi görmüyor diyor Ecevit.

Peki ya şu olaylara ne demeli?

14 Eylül 1974 : Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı,Sosyal İş sendikasının Ziraat Bankası Genel Müdürlüğünde aldığı grev kararının uygulanmasına izin vermedi.

24 Eylül 1974 : İzmir Bölgesi Sıkıyönetim Komutanlığı 6 sendikandan aldığı grev kararını yasakladı.

15 Ekim 1974 : İzmir Bölgesi Sıkıyönetim Komutanlığı bir bildiri yayınlayarak Genel İş sendikasının 9 gündür süren grevini durdurdu.

3 Kasım 1974 : Ankara Sıkıyönetim,Makina Kimya Endüstri sindeki grevi durdurdu.

5 Kasım 1974 : Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı bir bildiri yayınlayarak gösteri yürüyüşleri,kapalı ve açık toplantılar,dernek faaliyetleri,grev,boykot uygulamalarını,boykot ve iş yavaşlatma eylemlerini işine bağladı.

6 Kasım 1974 : Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı,Ankara gaz maske fabrikasında çalışan 250 işçiyi grev ve iş yavaşlatma yasağına uymadıkları gerekçeyle gözaltına aldı.

18 Ocak 1975 :Viranşehir de 20 yoksul köylünün jandarma tarafından hunharca öldürülmesi,protesto etmek için,İstanbulda yapılacak istenen yürüyüş sıkıyönetim komutanlığı tarafından yasaklandı.Miting polis zoruyla dağıtıldı,onlarca kişi yaralandı,gözaltına alındı.

25 Ocak 1975 :Ankara sıkı yönetim komutanlığı Teknik İş sendikasının milli prodüvite merkezinde aldığı grev kararının uygulanmasına izin vermedi.

2 Şubat 1975 :İstanbul sıkıyönetim komutanlığı bir bildiri yayınlayarak,İstanbul sıkı yönetim bölgesinde ki ilaç fabrikaları,depoları ve eczanelerde ki sürdürülen direniş ve eczaneleri kapatma eylemlerini yasakladı.

12 Şubat 1975 : İstanbul sıkıyönetim komutanlığı,TÖB-DER'in 16 Şubat ta düzenlemek istediği yürüyüşe izin vermedi.

16 Şubat 1975 :İstanbul sıkı yönetim komutanlığı Cerrahpaşa hastanesinde işçi memurları için direnen işçilerin direnişini yasakladı.

20 Şubat 1975 : İstanbul sıkıyönetim komutanlığı İETT genel müdürlüğü taşıtlar dairesine bağlı tüm iş yerlerinde grevi yasakladı.

28 Şubat 1975 : İstanbul sıkıyönetim komutanlığı tekstil iş kolunda alınmış olan grev ve lokavt kararlarının uygulanmasını yasakladı ve başlamış olan grevleri durdurdu.

4 Mart 1975 :Ankara sıkıyönetim komutanlığı bir bildiri yayınlayarak,boykotlara devam edileceği konusunda haberler alındığını ve bunlara hiç bir şekilde müsamaha edilmeyeceğini duyurdu.

5 Mart 1975 : Ankara sıkıyönetim komutanlığı sınava girmeyen 22 öğrenciyi gözaltına aldı.

6 Mart 1975 :Adana sıkıyönetim komutanlığı,daha önce koyduğu grev,lokavt,direniş iş yavaşlatma,yürüyüş ve boykot yasaklarını daha da yaygınlaştırdı. Bu listeyi,toplanan pek çok kitabın adlarıyla,sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanan yüzlerce yurtseverin ismiyle uzatmak mümkündür.

Bütün bunlar Ecevit'e göre olumsuz şeyler değildir.Ecevit hakim sınıflar için sıkıyönetim in hiç bir olumsuz yönü yoktur,tam tersine rahat silahların gölgesinde halkı daha rahatlıkla sömürmekte dirler.Ama halk için,sıkıyönetim faşizmin,faşistbaskıların,sömürü ve zulmün somutlaşmış şeklidir.Ecevit CHP'si sıkıyönetim karşısındaki tavuruyla hangi sınıfların temsilcisi olduğunu açıkça ortaya koyuyor.O,işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının temsilcisidir.

ECEVİT

DEVİRİMCİLERE KATİL DİYOR

Ecevit'in ilerici guruplara ve devrimci şiddete karşı takındığı tavır da,onun neyi temsil ettiğini ortaya koyuyor.İlerici guruplar hakkında Ecevit,Türkiye'de bir tek CHP'nin sol ve ilerici olduğunu ileri sürüyor,kendileri dışındakilerin halıvalcı olduğunu ayaklarının yere basmadığını söylüyor.Bu konuda Ecevit şöyle diyor:

" Türkiye için tek geçerli solun bizim CHP'ce benimsenen ve halkla birlikte oluş turulan demokratik sol olduğu en sert olayların en zor sınavları içinde kalıplandırmıştır. Bizimle beraber çalışmak isteyen, bizim inançlarımızı içtenlikle benimser, saflarımıza katılır,bizimle beraber çalışır..."

Ecevit bundan sonra devamlı,faşistlere karşı kendini silahla koruyan devrimcileri "katil" diye adlandırdıktan sonra," Biz hiç bir zaman katillere elimizi vermedik,bundan sonra da vermeyeceğiz" diyor.Onun katil diye adlandırdığı kişiler hakim sınıfların silahlı terörüne karşı tek mücadele yolu olan silahlı mücadeleyi olduğunu kavrayan devrimcilerdir.Ecevit

YURDUMUZDAN HABERLER

EKONOMİK DURUM

Ülkemizde ekonomik buhran gün geçtikçe artmaktadır. Bu ekonomik buhranı belirleyen olaylar şunlardır : Türkiye'nin ithalati (dışarıdan mal alma) son aylarda büyük bir artış, ihracat miktarı ise (dışarı mal satma) büyük bir düşüş göstermiştir. 1974 Kasımından bu yana Türkiye'nin ithalatının değeri 500 milyon dolara yaklaşmaktadır. Türkiye'nin ihracatı ise hem miktar hem de değer bakımından düşmektedir. Türkiye'nin dışarıya sattığı ham maddelerin fiyatı sabit kalırken, dışarıdan aldığı malların fiyatı her geçen gün artmakta, bu dış ticarete büyük bir açık meydana getirmektedir. Türkiye ekonomisini ayakta tutan ve dış ticaret açığını dengeleyen unsur, yabancı ülkelerde çalışan işçilerin gönderdiği dövizlerdir. Ancak bu dövizler de har vurup harman savurulmakta, özel sektöre kredi olarak dağıtılmaktadır. Bunun sonucunda bugün Türkiye'nin elindeki döviz miktarı 400 milyon doların altındadır. Bu orta boyda bir emperyalist tekelin bir yıllık saf geliri ne eşit bir değerdir. İşçi dövizlerinin miktarı da, Türkiye'ye geri dönen işçilerin sayısının artmasına paralel olarak hızlı bir düşüş gösteriyor.

1970'de yapılan devalüasyondan (paranın değerinin resmen düşürülmesi) önce de olduğu gibi, Türkiye'de yabancı sermaye yatırımları Kasım'dan bu yana azalan bir seyir göstermektedir. 1974 mali yılı 4,5 milyar liralık bir açıklıkla kapatılmış, bu açığa gerekçe olarak Kıbrıs olaylarıyla ortaya çıkan olağanüstü durum gösterilmiştir. Kıbrıs'a karşı girişilen saldırının yükü halkın omuzlarına bindirilmesi yetmiyormuş ve Türkiye'nin bütçesinin durumu bilinmiyormuş gibi, savunmaya milyarlarca lira harcanmaktadır. Savunma Bakanlığı tarafından millet meclisi bütçe plan komisyonuna götürülen kanun teklifine göre: Türk Silahlı Kuvvetlerine 4 yılda, savunma bütçesine ek olarak 20,5 milyar TL harcanacak.

B. kanun tasarısının görüşülmesi sırasında, Maliye Bakanı Gürsoy, tasarıya katılıklarını belirtiyor. Ancak bu masrafların yeni yükler getireceğini kaydederek "Bu ve buna benzer yasalar Türk bütçesine yeni masraf yükleri getirmektedir. Tabii bu yükleri karşılayacak gelir kaynaklarını da düşünmemiz gerekir. Yüce komisyon yakında bizim yeni vergi kanunlarıyla gelmemize yardımcı olmalıdır" diyor.

O, böylece hakim sınıfların ekonomik buhran karşısında nasıl davranacağını açıkça dile getiriyor. Ekonomik buhranı atlattık için hakim sınıfların bas vurduğu yol her yerde aynıdır.

Bu yol ekonomik buhranın yükünü halkın sırtına yıkmak yoludur. Bu sömürüyü arttırmak, ücretleri sabit tutmak, fiyatları arttırmak, dolaylı vergileri arttırmak, kısaca halkı daha fazla soymak yoluyla olur. Vergi ve zamlarla olur.

ZAMLAR HALKIN BELİNİ BÜKÜYOR

Son İrmak Hükümeti döneminde yapılan zamlara kısaca bir göz atmak buhranın yükünün halkın sırtına nasıl yıkılmak istendiğini açıkça gösterir.

İrmak Hükümeti kurulduktan iki hafta sonra, 30 Kasım 1974'de Başbakan Sadi İrmak bütün başbakanların yaptığı gibi "Hiç bir mala zam yapılmayacak" dedi. O böyle dedi ya, biz olana bakalım :

Yıl sonuna doğru birden bire Türkiye'de yağ kalmadı. Yemekler yağsız pismeye başladı. Yağ tekelleri zam istiyordu. Sonuçta fiyat kontrol komitesi denen komite toplandı ve karar aldı: Yağın kilosuna 175 Krs. zam. Binlerce ton yağ stok edenlerin ne vurduğunu hesaplamak mümkün değil. Ancak halkın sırtına bir kambur daha bindi.

Ardından buğdaya zam geldi. Buğdaya gelen zamlarla birlikte ekme fiyatları yükseldi. Halk bir adım daha sefalete itildi.

Sonra Tekel ürünlerine zam geldi. Zam oranı %11 ile %82 arasında değişiyordu. Tekel mallarından devlet dolaylı yoldan gelir elde etmektedir. Her tekel maddesinden belli bir miktarda para dolaylı vergi olarak devlet kasasına girmektedir. Dolaylı vergi alınan maddelere yapılan zam, herkes için geçerli olduğundan, yani dar gelirli ile zenginler için eşit olduğundan, bu zamlar da esas olarak halkın sırtına bindi.

Ardından Denizcilik Bankası, şehir hatları da %30 zam yaptı. Bu zam tabii arabası olup ta boğaz köprüsünden geçebilenlere bir zarar getirmiyor.

Sonra sekere zam geldi. Toz şekerin kilosu 8, kesme şekerin kilosu 9 liraya çıkarıldı.

Ardından Et ve Balık Kurumu et fiyatına %15 - 30 arasında zam geldi.

Mart sonunda Devlet Demir Yolları iç ve dış hatlarına zam geldi.

Sırada Kömür, çay, ptt zamları bekliyor.

Zam yapılan bütün maddeler halkın temel ihtiyaç maddeleridir. Ve bu maddelerle ilgili bir sürü maddeye de zam geldi.

Son bir yılda bütün maddelerde fiyat artışı ortalama %30, Kasım ayında bu yana yalnızca gıda maddelerinde fiyat artışı %59. Fiyat artışlarında Türkiye dünyada ikinci sırada geliyor, gıda maddelerinde fiyat artışlarında ise Türkiye birinci durumda.

Fiyatlar böyle füze hızıyla yükselirken, ücretler olduğu yerde sayıyor. Patronlar, fiyatlar %30 artarken %10 ücret artışı talebini bile çok görüyor.

İşçiler, Köylüler, dar gelirli memurlar ayı nasil çıkaracaklarını hesaplarken, bir avuç işbirlikçi sermayedarın, toprak ağasının, büyük bürokratin, vurguncunun cebi şiştikçe şişiyor.

İhtiyaç maddelerinin peşinde kuyruklar büyüdükçe büyüyor. Büyüyen kuyruklarla birlikte, halkın vurgun ve talan düzenine duyduğu nefret de artıyor. Bu nefret yer yer patlayan mücadelelere dönüşüyor.

Hakim sınıflar bugünkü ekonomik buhrana hiç bir çözüm getiremezler. Bu buhran Türkiye'nin emperyalizme bağımlı olmasının, Türkiye ekonomisinin plansızlığının, üç beş vurguncuyu zengin etme üzerine kurulusunun tabii sonucudur.

Ekonomik buhran içinde yaşadığımız düzenin meyvəsıdır. Bu düzen yıkılmadıkça, halk yok-sullasmaya, bir avuç vurguncu zenginleşmeye devam edecektir.

Tarım ve orman işçisine devletçe baskı yapılıyor:

Toprak iş sendikası genel başkanı M. Ali Öztürk sendika üyelerine devlet eliyle baskı yapıldığını açıklamıştır. Bu baskı kendini toprak-ış sendikasının bildirimlerini dağıtım işçilerinin sık sık göz altına alınması şeklinde kendini göstermektedir. Toprak-ış sendikası başkanı yapılan bu baskıların tarım iş kolunda çalışan 1,5 milyon tarım işçisinin haklarına yapılan saldırı olduğunu söylemiştir.

Malatya ve Bingöl'de yem sıkıntısı çekiliyor:

Hayvan yemi sıkıntısının had safhaya ulaştığı Malatya'da samanın kilosu 125 ten 175 kuruşa, arpanın kilosu ise 275 kuruşa yükselmiştir.

Bingöl'de işe yem sıkıntısı nedeniyle hayvan sahipleri sürülerini başka bölgelere nakletmeye başlamışlardır.

Köylüye hala tohumluk verilmedi:

Ekim mevsiminin başlamasına pek az bir süre kalmasına rağmen Gıda-Tarım ve Hayvancılık bakanlığınca her yıl tesbit edilmekte olan tohumluk taban fiyatı bu yıl henüz tesbit edilmediğinden köylüye tohumluk verilmemektedir. İlgili kuruluşlara başvurarak tohumluk talep eden köylüler yukarıdaki gerekçeyle geri çevrilmektedir. Köylüler tohumluk dağıtımının geçikmesi halinde binlerce ailenin çok güç durumda kalacağını belirtmişlerdir.

ECEVİT

son günlerde yoğunlaşan faşist saldırıları seçimleri önlemek için yapılan kişiktirmalar olarak değerlendirerek, bu saldırılara karşı pasif bir tavır takınılmasını öneriyor. CHP küçük kurultayında ki konuşmasında Ecevit şöyle diyor :

"Şunu da kıvançla ve şükranla belirtilecek durumdayımki, gençlerimiz CHP eğiliminde olsular olmasınlar, bir ölçünün ötesinde bu oyunlara gelmediler, bu tuzaklara düşmediler. Üzerlerine ateşli silahlarla saldırıldı, onlar haklı veya haksız eylemlerini, ölçülü veya ölçsüz eylemlerini silaha sürdürmeye devam ettiler."

Antalya mitinginde ise Ecevit gençliğe şöyle diyor :

"Demokrasiyi yıkmaya çalışanlara bahane verecek eylemlerden, boykotlardan kaçın... Bu dönem toplum sorunlarına, gençlik sorunlarına köklü çözümler getirebilecek dönem değildir. Rejim tehlikeden kurtarılmadıkça, seçim yapıp ta sağlıklı bir siyasi ortama girilmedikçe, boykotlarla, eylemlerle hiç bir sorun çözülemeyecektir, ancak seçimi engellemek, demokrasiyi tahrip etmek isteyenlere gerekçe verilmiş olunacaktır." Ecevit burada da yine ne idüğü belirsiz bir demokrasi havariliğini yapıyor.

Bu, böyle bir demokrasi ki işçilerin, köylülerin üstüne bir yandan devletin polisi, ordusu saldırtılırken, bir yandan da komando adı verilen sivil faşist sürüleri teşkilatlanır ve halkın üzerine salınır.

Her gün yeni siyasi cinayetler işlenir. İlerici işçiler, köylüler, gençler sokak ortasında kurşunlanır. Katiller elini kolunu sallayarak ortalıkta dolanır. Böyle bir ortamda üzerine saldırtılan kişilerin kendilerini korumak en tabii haklarıdır. Bu meşru müdafaa hakkını kullanmayı Ecevit "Oyuna gelmek" olarak niteliyor. Onun, halkın haklı mücadelesini bu şekilde bir raya sokmaya çalışmasının sebebi, devrimci şiddetten korkmasıdır.

O, halkın kendini müdafaa hareketleri içinde devrimci şiddetin önemini kavrayacağını ve sonunda müdafaa durumundan, saldırı durumuna geçeceğini çok iyi biliyor.

Hakim sınıflar, hakimiyetlerini silah zoruyla koruyorlar. Ve bu hakimiyetlerinin ancak silah zoruyla yıkılabileceğini çok iyi biliyorlar. Onun için, onların devrimci şiddet kadar korktukları hiç bir şey yoktur.

Aslında Ecevit'in "oyuna gelmeyelim", "her şey seçimlerle düzelecektir" demagejisinin altında yatan gerçek budur.

Ecevit, şimdi halkımızı seçim hayalleri peşine takmaya çalışıyor. Kendisi iktidara gelirse her şeyin düzeleceğini vad ediyor. Biz bu palavraları elli yıldır hakim sınıfların bütün temsilcilerinden dinliyoruz.

Ecevit'in yaptığı çok eski bir plajı yeni bir pikapta çalmaya benziyor. Bugün Ecevit'i ehveni şer olarak gören pek çok arkadaşımız, onun gerçek niteliğini önümüzdeki dönemde daha da iyi görecek, yaşayacak ve kavrayacaktır.

Ecevit, yukarıdaki alıntılar yaptığımız konuşmalarında açıkça kimin safında olduğunu, kimin menfaatlerini savundğunu ortaya koymuştur. Ecevit'in ve CHP'nin, hakim sınıfların diğer siyasi temsilcilerinden farkı, demageji silahını daha iyi kullanmalarındadır. Ve diğerlerine nazaran daha az yıpranmış bir emperyalist gücün temsilciliğini yapmaktadır.

O, hakim sınıfların ; yani emperyalizmin işbirlikçisi, büyük patronların ve toprak ağalarının bir bölümünün, Avrupalı kanadının siyasi temsilcisidir. AP, CGP, DP, MSP, MHP gibi partilerle dalaşması, bu partilerin hakim sınıfların diğer kanadının, Amerikancı kanadının temsilcisi olmasından gelmektedir.

Sen Batı Almanya gezisinde, batı Alman tekelinin siyasi temsilcileri Ecevit'i geleceğin başbakanı olarak karşılamışlar ve ona her türlü destek konusunda teminat vermişler, ondan kendi menfaatlerinin korunması yolunda teminat almışlardır.

Ecevit ve CHP halkın değil, hakim sınıfların bir bölümünün temsilcisidir. Onun, bugün halkın temsilcisi olarak ortaya çıkması sahtekarlıktan, yalancılıktan öte bir şey değildir.

A. KAMİL

Sivas'ta şeker kuyruğu trafiği aksattı

Pülümür'de tezeğin kilosu 3 liraya yükseldi

YURTDIŞINDAN HABERLER

DORTMUND'DA YAPILAN YÜRÜYÜŞE ALMANYA'DA KI DERNEKLER VE DORTMUND'LU İŞÇİLER KATILDI

1 Şubat 1975 günü Dortmund'da yapılan yürüyüşe Almanya'nın çeşitli yörelerinden gelen dernekler katılmışlardır. Dortmund'da çalışan işçilerinde yürüyüşe iştirak etmeleriyle çok büyük bir kalabalık Alman Patronlarının Almanya'da ki işçilere uyguladıkları ekonomik ve siyasi baskıları protesto etmişlerdir.

Toptan işten çıkartmalara, oturma ve çalışma müsaadelerinin uzatılmamasına, işsizlik parasının geç verilmesine, gerici yabancılar kanununa, ev ve şehir değiştirmelerinin yasaklanmasına, çocuk paralarındaki eşitsizliğe Vb. karşı yapılan bu yürüyüşe çok sayıda Alman işçisinde katılmıştır.

AACHEN'DE YÜRÜYÜŞ

Aachen ve çevresinde çalışan Alman ve Yabancı işçilerin ortaklaşa düzenlediği yürüyüşe çok sayıda işçi katılmıştır.

Aachen ve Çevresi Türkiyeli İşçiler Derneğinin de katıldığı bu yürüyüşte : İşsizliğin neden olduğunu, işsizliğin bulunmadığı bir düzenin olabileceğini, ancak böyle bir düzenin kapitalist sistemin yıkılmasından sonra kurulabileceğini açıklayan bir çok işçi Alman patronlarının tutumlarına protesto etmişlerdir.

AVRUPA'NIN EN KÜÇÜK ANCAK DÜNYANIN SAYILI ZENGİN ÖLKELERİNDEN KABUL EDİLEN İSVİÇRE'DE İŞÇİ ÇIKARMA LARINI PROTESTO İÇİN YAPILAN MİTING

İSVİÇRE'DE, İŞTEN ÇIKARMA LARA KARŞI MİTINGLER YAPILYOR.

Almanya'da olduğu gibi diğer Avrupa Devletlerinde de işsizlik bir çığ gibi büyümekte. İsviçre'de üç ay içinde 100.000 işçinin işine son verilmiştir.

İşsizliğin gelişmesi karşısında, ilerici birlemler çeşitli protesto hareketlerini yoğunlaştırmışlardır.

DARMSTADT'TA İŞÇİLER YÜRÜYÜŞ YAPILAR

Darmstadt'ta ki Alman ve Yabancı işçiler işsizliğe karşı ortak mücadele cephesinde birleşerek bir yürüyüş yapmışlardır.

Çok sayıda işçinin iştirak ettiği yürüyüşte, konuşmacılar işsizliğe karşı mücadelede, kapitalist sisteme karşı mücadeleden ayrılamayacağını, bu nedenle yalnızca ekonomik talepler etrafında birleşmenin yeterli olmadığını, siyasi olarak güçlenip kapitalist sistemin ortadan kaldırılması yolunda mücadelenin esas olduğunu söylemişlerdir.

NÜRNBERG'TE İŞSİZLİĞİ, İŞTEN ÇIKARMA LARI PROTESTO EDEN BÜYÜK BİR YÜRÜYÜŞ YAPILDI.

Nürnberg'te çalışan Alman ve diğer milliyetten yabancı işçilerin 8 Mart 1975 günü yaptıkları yürüyüş büyük bir ilgi görmüş ve yüzlerce işçi yürüyüşe katılarak Alman patronlarının ve onların devletinin baskılarına protesto etmişlerdir.

Bu yürüyüşte ki talepler özet olarak şunlardı : Toptan işten çıkartmalara derhal

son verilmelidir. Eşit işe eşit ücret. Siyasi ve Ekonomik baskılara son verilmelidir. Kahrolsun gerici yabancılar kanunu. Kahrolsun Faşizm Vb.

Bu talepler etrafında birleşen yerli ve yabancı işçiler, patronlara karşı mücadelenin yoğunlaştırılması gerektiğini, patronların ve onların devletinin baskılarına boyun eğildiği sürece bir köle olmaktan öteye gidilemeyeceğini belirtmişlerdir.

DARMSTADT DERNEĞİ KONGRESİ YAPILDI

Darmstadt ve Çevresi Türk işçileri Derneğinin 1975 senesi Genel Kurulu 150 kadar üyenin katılımıyla yapılmıştır.

Yeni seçilen Yönetim Kurulunun, işçi sorunlarına tam anlamıyla eğileceği ve Türkiyeli işçilerin talepleri açısından üzerlerine düşen görevleri yerine getirecekleri söylenmiştir.

80 TÜRKİYELİ İŞÇİ THY BÜROSUNA YÜRÜDÜ

Ellerinde biletleri olduğu halde, kendilerine uçakta yer verilmeyen işçiler topluca THY Bürosuna yürümüşlerdir.

İşçilerin bu yürüyüşü polis tarafından engellenmiştir.

İşçiler "Biletleri sattılar, paraları tahsil ettiler, bugün bizi yurda götüreceklerine dair söz verdiler ve sonunda hepimizi alanda bıraktılar" diyerek THY'dan davacı olduklarını belirtmişlerdir.

Türk-İş ve Tek-İş tarafından düzenlenen yürüyüşe binlerce işçi katıldı. İşçiler pahalılığı protesto ederken, "Lokavt" adını verdikleri siyah bir tabutu da şehir içinde eller üzerinde taşıdılar ve daha sonra bütün milletten gözü önünde yakarak denize attılar. (Telefoto: hha-İzmir)

İZMİR'DE İŞÇİLER YÜRÜDÜ VE "LOKAVT" PROTESTO EDİLDİ

Binlerce işçi İzmir'de "LOKAVT" a karşı mücadele edeceklerini kararlaştırmışlardır. İşçiler üzerinde LOKAVT yazılı siyah bir tabutu yakmışlar ve daha sonra da denize atmışlardır. Binlerce işçi "FABRİKA İŞSİZİNİN, TOPRAK KÖYLÜNÜN", "ARTIK KÖLE DEĞİLİZ", "LOKAVT YASALARDAN ÇIKARTILMALI", "İŞVERENLERİN LOKAVTINI YENECEĞİZ" gibi pankartlarla işvereni ve bugünkü düzeni kınamışlardır.

KAVEL'DE 300 İŞÇİ YEMEK BOYKOTU YAPTI

Yığıt Kavel işçileri, evde eş ve çocuklarının yiyemedikleri yemekleri iş yerinde yemek istemediklerini belirtmişler, aşırı hayat pahalılığı karşısında, işverenin, ücret artışı yapması gerektiğini öne sürmüşlerdir. İşçiler ya saat ücretlerine 1 lira zam ya da yılda 5000 lira tutarında ek bir ücret artışı istemişlerdir.

IMPRESSUM:

P.r. VERANTWORTLICH: H. ULUS
851 FÜRTH/BAY MAX STR. 1
BRUCK : GEGENDRUCK GAIGANZ
YAZIŞMA ADRESİ: POSTLAGERKARTE
NR. 079685 851 FÜRTH/BAY
BANKA HESABI: HYPO BANK 851 FÜRTH
NR. 110/236098

HABEŞİSTAN: ERİTRE HALKININ MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Geçen ay içinde dünya basını Eritreden gelen kanlı savaş haberleriyle, habesistan ordusunun eritrede giriştiği katliam haberleriyle doluydu. Türkiye'deki gerici gazeteler de bu olaylara sayfalarında geniş yer verdiler. Bütün basında bu olaylar sanki bir din savaşıymış, hristiyan ve diğer din mensupları müslümanlara karşı din yüzünden savaşmış gibi veriliyordu. Aslında bu şey çekiş çarpışmaktan başka bir şey değildir. Eritre halkının mücadelesi, din için verilen bir mücadele değil, milli bağımsızlık ve halk demokrasisi için verilen bir mücadeledir. Bağımsız bir milli devlet, kurmak için verilen bir mücadeledir.

Eritre ikinci dünya savaşından önce bir italyan sömürgesiydi. İkinci dünya savaşında italyan sömürge imparatorluğu yıkıldı. Bu sırada Eritrede güçlü bir milli kurtuluş hareketi mevcuttu. Bu hareketin ülkeyi milli kurtuluşa götürmesi amerkan emperyalizminin müdahalesiyle önlendi.

Eritre amerkan emperyalizminin bir yarı sömürgesi durumunda olan Habesistana bağlandı. Eritre amerkan emperyalizmi için çok önemliydi. Çünkü buradan Kızıl denize giriş çıkış kontrol edilebiliyor, ve bütün arap körfezi kontrol altında tutulabiliyordu. Ayrıca Eritre de önemli petrol yatakları mevcuttu.

Habesistana bağlandıktan sonra da eritre halkının bağımsızlık mücadelesi durmadı. 1950 lerde eritrede yapılan barışçı gösteriler işgalci habes orduları tarafından kanlı bir şekilde bastırıldı. Barışçı gösteriler giderek şiddet eylemlerine dönüştü.

1960 yılında "Eritre Kurtuluş Cephesi" işgalci habesistan ordusuna karşı köylük bölgelerde örgütlü silahlı mücadeleyi başlattı. Köylük bölgeler işgalcilerin elinden parça parça kurtarılarak, kurtarılmış bölge olarak halk iktidarı kurulmaya başlandı.

Kurtarılan bölgelerde ağaların elindeki topraklara el konarak köylülere dağıtıldı. Tarım makina sokuldu. Gübreleme ve sulama problemleri geniş çapta çözüldü. Okuma yazma kampanyası yapıldı.

1970 başlarında işgalciler üç beş büyük şehire sıkışıp kaldı. Köylük bölgeler hemen bütünüyle kurtarılmıştı. İşgalciler bu durumda eritre halkına karşı vahşi saldırı hareketlerine giriştiler. Faşist baskılarını kat kat arttırdılar. Habes ordusu eritre halkına karşı sistemli bir kitle katliamına girişti. 100.000 Eritreli en modern uçaklarla yapılan bombardımanlardan kurtulmak için topraklarını terkedip Sudana sığınmak zorunda kaldı.

Fakat bütün bu baskılar eritre halkının mücadelesini durduramadı. Tam tersine bu mücadele her geçen gün daha da gelişti. Habesistan halkının faşist Halie Selasiye rejimine karşı verdiği demokrasi mücadelesi, eritre halkının milli kurtuluş mücadelesiyle birleşti. Bu mücadele sonunda Halie Selasiye rejimi iyice zayıfladı. Ordu içindeki bir grup derbeci subay, bu durumdan yararlanarak, bir darbeyle Halie Selasiyeyi devirdiler. Bunlar halkın mücadelesini kendi politikalarına takabilmek için ilerici pozlar takındılar. Kendilerini sosyalist ilan ettiler. Dünya hakimiyeti konusunda amerkan emperyalistleri ile yataşan sovyet sosyal emperyalistleri de darbécileri destekledi. Onlar da darbécilerin "sosyalist" olduğunu ilan ettiler.

Eritre halkı, bir süre kendilerine "sosyalist" adı veren bu darbécî subayların, eritre halkının mücadelesi karşısında takınacağı tavır bekledi. Darbécî subayların tavrı, H. Selasiye rejiminin tavrından değişik bir tavır olmadı. Onlar da eritre halkının emperyalizmin hizmetinde sömürmek, ve eritre halkının kurtuluş mücadelesini ne pahasına olursa olsun bastırmak için her türlü devletin destekledi. Habesistanda siyasetin devam ettirilmesi, darbécilerin destekledi. Onlar da darbécî hareketi bastırmaya çalıştılar.

Bu durumda eritre halkı yeni habes rejimine karşı da silahlı mücadelesini sürdürdü. Bu mücadele mart ayı içinde iyice yoğunlaştı. Kuşatılan şehirlerin ele geçirilmesi için geniş bir taarruza girişildi. Habes orduları bu durumda, halkın "Eritre kurtuluş cephesi" savaşçılarının desteklemesini önlemek için işgal altında tuttuğu bölgelerdeki eritre halkına karşı tuttuğu baskıları arttırdı. Binlerce Eritreli habes askerleri tarafından hunharca katledildi.

Yeni habes rejimi, tıpkı kendinin devirdiği Halie Selasiye rejimi gibi, eritre halkının mücadelesini kan ve ateşle bastırmaya çalışıyor. Ama bu boş çabadır. Yıllardan beri silah elde bağımsızlık mücadelesi veren Eritre halkı, bu baskılardan yılmıyor. Zafer Eritre halkının olacaktır.

PORTEKİZ'DE DARBECİ ORDU TARAFINDAN TUTUKLANAN İŞÇİ-KÖYLÜ BİRLİĞİ ADLI TEŞKİLAT ÜYESİ 2 DEVRİMCİ

PORTEKİZ FAŞİZM YIKILDI MI?

Bilindiği gibi Portekiz uzun yıllar faşist rejimle yönetilmiş bir ülkedir. Bu faşist yönetimin son temsilcisi Caetano hükümeti, geçen yıl bir askerî darbeye devrim karşıtı hareketi "Silahlı Kuvvetler hareketi" adını veren bir subaylar cuntası tarafından gerçekleştirilmişti. Bu cunta içinde de iki gurup iktidar için birbirleriyle mücadele ediyordu. Başlangıçta Caetano hükümetine karşı birlikten hareket eden cunta, iktidarı ele geçirdikten sonra kesinlikle bölündü.

Sonuçta darbe içinde darbeye "Silahlı Kuvvetler Hareketi" içindeki "sol" kanat, aynı hareket içinde başı General Spinoza tarafından çekilen "sağ" kanadı tasfiye etti. "Sol" kanat ülkede en sağlam örgütlü güçlerden biri olan, revizyonist Portekiz Komünist Partisine sirtını dayayarak, ülkeyi Sovyetler Birliğinin etki alanı içine sokmaya çalıştı. Portekiz gibi önemli bir ülkeyi kaybetmek istemeyen amerkan emperyalizmi, 11 martta Spinozaya bir darbe düzenletti. Bu darbe hareketi faşizmden nefret eden bütün halkın direnişi karşısında başarısızlığa uğradı. Spinoza kaçarak Brezilyaya sığındı.

Bu darbe hareketinden sonra "sol" cuntanın kime hizmet ettiği ortaya çıktı. Cunta darbeyi bahane ederek bütün devrimci teşkilatlara saldırıya başladı. Önce "Proletarya partisini yeniden inşa hareketi" adlı örgüt ve bir sol örgütün daha seçimlere katılması yasaklandı. Ardından "Proletarya Partisini yeniden inşa hareketi" bütünüyle yasaklandı. Bu örgütün bir çok gösterisi ordu birlikleri tarafından dağıtıldı. Cunta Portekizde Sovyet Sosyal Emperyalizminin bir kolu revizyonist "Portekiz Komünist Partisinin" dışında hiç bir "sol" a izin vermeyeceğini açıkça gösterdi.

Bugün Portekiz'de amerkan emperyalizmi ve usakları hala eski faşist diktatörlüğü geri getirmek istemektedir. Spinoza'nın darbe girişimi bunu açıkça ortaya koymuştur. Faşist tehlikesini önleyecek tek güç halkın silahlı örgütlü gücüdür.

Bugün portekizi yöneten, başını revizyonistlerin çektiği cunta, halkı silahsızlandırarak, portekiz halkını faşistlere silahsız olarak teslim ediyor. Onlar halkın silahlanmasını istemiyor.

Çünkü silahlanmasını istemiyor. Çünkü halkın silahlanmasını istemiyor. Çünkü halkın silahlanmasını istemiyor. Çünkü halkın silahlanmasını istemiyor.

"Sol" cunta bugün, halkı silahlandırarak, halk iktidarı yolunda teşkilatları örgütlenerek karşı faşist uygulamalara girişti. Bu faşist baskılar halkın mücadelesi yükseldikçe, artacaktır. Cuntanın "lafta sosyalist, gerçekte faşist" yani sosyal faşist yüzü iyice ortaya çıkacaktır. Halka karşı ilk faşist uygulamalar yürüyüşlerin dağıtılması, toprak işgalcilerinin tutuklanmasında kendini göstermiştir.

Faşizmi yıktıklarını söyleyen cuntacılar, gerçekte sosyalizmi halkı kandırmak için ağızlarında sakız gibi çiğneyen, ama gerçekte sosyalizmle yakından uzaktan ilgisi olmayan faşistlerdir. Halkın mücadelesi sonunda kendilerinin devirdiği Caetano kliği gibi yıkılıp gideceklerdir.

Faşist Tiyö rejiminin elinde kalan son kale olan Saygonda da halkın mücadelesi güçleniyor. Halkın mücadelesine paralel olarak hakim sınıflar içinde de Tiyö rejimine karşı bir muhalefet gelişiyor. Eski başbakanlardan General Ki, Tiyö'nün geri çekilmesini ve sağa vasa son verilmesini öneriyor. Amerikan senatosunda da aynı yönde sesler yükseliyor.

Bütün bunlar olduğunu den sonra Tiyö'nün da sünnun yakın olduğunu gösteriyor. Amerikan emperyalizminin Güney vietnam kalesinin bütünüyle kurtulması yakındır!

VIETNAM: TIYÖ NÜN SONU GÖRÜNDÜ

Kamboçyada Lon-Nol'un devrilmesi ile hemen hemen aynı onlarda, güney vietnamda da komünistlerin önderliğindeki vietkong savaşçıları da genel bir taarruza geçtiler.

Bugün güney Vietnamda da bilindiği gibi, bir birine taban tabana zıt unsurlardan oluşan ikili bir iktidar hüküm sürüyor.

Bunlardan biri amerkan emperyalizminin hindinindeki en sadık işbirlikçilerinden biri olan faşist Tiyö iktidaridir. Bu iktidar bugün Vietnam topraklarının % 35 kadarını, amerkan emperyalizminin doğrudan askeri ekonomik ve siyasi desteğiyle, işgal altında tutmaktadır. Bu iktidar bütün vietnam halkının, ve bütün dünya halklarının nefretini kazanmış, ve ancak faşist terörle ayakta durabilen bir iktidardır.

Güney Vietnam topraklarının % 65 kadarı ise vietnam halk kurtuluş savaşçıları (vietkong) tarafından, amerkan emperyalizminin ve onun işbirlikçilerinin işgalinden kurtarılmış durumdadır. Bu kurtarılmış bölgelerde komünistlerin önderliğinde, bütün yurt sever unsurlardan oluşan "Geçici Devrimci Hükümet" halk iktidarının bir organı olarak çalışmaktadır. Halk iktidarı organları, bir yandan silah elde kurtarılmış bölgeleri korumakta, diğer yandan kurtarılmış bölgelerde ülkeyi iktisadi yönden kalkındırmaya çalışıyor. Emperyalizme karşı on yıllardır süren savaşta harab olan ülkenin yeniden inşası halk iktidarının önünde duran en önemli görevlerden biridir.

Kurtarılmış bölgelerde duran demokratik iktidarı geliştiren, emperyalizmin hala işgalı altında bulunan bölgeler de kurtarılmaya çalışılıyor. Mart ayı içinde vietkong savaşçıları Tiyö'nün işgalı altında olan bölgeleri kurtarmak için genel taarruza geçti. Bu saldırıda 1 Nisan kadar emperyalistlerin ve usaklarının elinde bulunan 6 şehir daha kurtarıldı. Kurtarılan şehirlerin için de stratejik öneme sahip Da-Nang da var. Bilindiği gibi bu şehir, Tiyö rejiminin elindeki en önemli liman şehirlerinden biriydi.

KADIN VIETKONG SAVAŞÇILARI
KADININ KURTULUŞU ANCAK DEVRİMLE GERÇEKLEŞEBİLİR

Böylece Tiyö rejimi denizden destek imkanı önemi ölçüde kaybetti. 1 Nisan'da bütün merkezi vietnam bölgesi vietkong savaşçıların kontrolü altındaydı.

Vietkong savaşçıları kurtarılan şehirler de halk tarafından büyük sevgi gösterileri ile karşılanıyor. Faşist Tiyö orduları şimdi kendi işgalı altındaki tuttukları bölgeler in halkın buldukları bölgeyi terk ederek, saygon civarına göçmeye zorluyor. Vietkong savaşçılarına halkın desteğinden mahrum etme amacını taşıyan bu manevralar bütün emperyalist dünyada "halk komünistler den kaçıyor" şeklinde propaganda ediliyor.

Faşist Tiyö şimdi iyice sarsılan iktidarını dar bir alanda da olsa bir süre daha ayakta tutabilmek için, bütün askeri gücünü başkent Saygon etrafına toplayarak, burayı büyük bir güçle savunmaya hazırlanıyor. Amerikan emperyalistleri de Tiyö rejimini bütün güçleriyle destekliyorlar. Bir Nisan'da Amerika gücüyle, Saygon'da her gün binlerce ton hava köprüsüyle, Saygon'a her gün binlerce ton savaş malzemesi aktarıyorlar. Ama hiç bir güç vietkong savaşçılarının ilerlemesini durduramaz.

DÜNYA OLAYLARI

DÜZENLEYEN : D.ATES

İRAN-IRAK KÜRT MİLLİ HAREKETİNİ BASTIRMA KONUSUNDA ANLAŞTILAR

ZAFER KÜRT HALKININ OLACAKTIR.

Geçen ay içinde Irak'taki Kürt milli hareketi, Irak hükümet kuvvetlerinin geniş bir saldırısıyla karşılaştı.

Cezayir'deki son arap zirve konferansında İran şahı, Irak baas rejimi temsilcileri ile bir araya gelerek, gizli görüşmeler yürüttü. Bu görüşmelerde neler üzerine pazarlık yapıldığı mart ayı içinde gelişen olaylarla ortaya çıktı.

Irak silahlı kuvvetleri, Irak Kürdistanında geniş bir askeri harekate giriştiler. Bu askeri harekate bağlı olarak,

af ilan ettiklerini, 1 Nisan tarihine kadar teslim olup, silahını teslim eden Kürt savaşçılarından aftan yararlanacağını ilan ettiler. Aynı anda İran hükümeti de, Irak Kürdistanındaki milli hareketi desteklemeyeceğini, iltica etmek isteyenler için sınırını 1 Nisan'a kadar açık tutacağını, bu tarihten itibaren sınırı kapayacağını ilan ediyordu.

Kısaca Kürt savaşçıları bir nisana kadar, silahları terkedip ya Irak kuvvetlerine teslim olmaya, ya da İrana iltica etmeye çağırılıyordu. Irak ve İran arap zirve konferansındaki gizli görüşmelerde, Kürt milli hareketinin bastırılması konusunda anlaşmışlardı.

İRAN VE İRAK NEDEN ANLAŞTILAR ?

İran ve Irak arasında uzun süredir bir sınır anlaşmazlığı vardır. Bu sınır anlaşmazlığı yüzünden bu iki komşu devlet arasında devamlı askeri çatışmalar vardı. İran ve Irak, Kürdistan'daki milli hareketi bastırma konusunda anlaşırken, aralarındaki bu sınır çatışmasını da şimdilik dondurma konusunda anlaşmışlardır.

İran şu sırada bütün gücüyle, arap körfezini Amerikan emperyalizminin emrinde kontrol altına almaya çalışıyor. Bilindiği gibi çok önemli petrol yataklarının bulunduğu bu bölgede güçlü bir devrimci hareket vardır. Oman bölgesinde kurtuluş savaşçıları hemen hemen ülkenin tümünü kurtarmış durumdadır. Bu durumda Amerikan emperyalizminin şu anda İrana yüklediği temel görev, bu böl-

gedeki devrimci hareketi bastırma, ve bölgeyi kontrol altına almaktır. İran bütün askeri gücünü bu işte kullanmak istiyor. Bu yüzden de şu anda Irak sınırında asker bağlamak istemiyor.

Diğer yandan İran Kürdistanında gelişen milli hareket, kaçınılmaz olarak, Kürdistanın diğer kesimlerini, bu arada İran Kürdistanında etkiliyordu. İran Kürdistanında da bağımsızlık istekleri geliyordu. İran işte bu sebeplerden ötürü, Irakla sınırındaki anlaşmazlığın şimdilik dondurulması şartına bağlı olarak, Irak Kürdistanındaki milli hareketi bastırma yolunda anlaşmıştı.

1968 de bir darbeyle başa gelen, kendisi ne "sosyalist" adını veren, gerçekte ise Sovyet Sosyal Emperyalizminin bir kuklası olan, Irak'taki faşist baas rejimi yıllardan beri Irak Kürdistanındaki milli hareketi bastırma için çaballıyor. Kürt milli hareketi yöneticileri ile, baas yöneticileri uzun süren savaşlardan sonra 1970 yılında bir anlaşma yaparak iç savaşa son vermişlerdi. Bu anlaşmaya göre Irak Kürdistanına 4 yıl içinde adım adım muhtariyet verilecekti.

Faşist baas rejiminin bu anlaşma hükümlerini yerine getirmemesi üzerine, Kürtlerle Irak kuvvetleri arasında savaş geçen yıl sonu yeniden başladı. Bu savaşta Irak ordusu Kürt halkına karşı büyük bir katliam hareketine girişti. Kürtlerin üzerine soy yetlerin verdiği en modern silahlarla, napa, her türlü kimyevi silahlarla saldırı yaptı. Kürt savaşçıları bu saldırılara karşı yiğitçe direndiler.

Irak Kürtleri verdikleri milli mücadelede, Irakla sınır çatışması olan İran tarafından destekleniyorlardı. Bölgede Sovyet Sosyal Emperyalizmini zayıflatmak isteyen Amerika da İran üzerinden bu mücadeleyi destekliyordu. Bu desteğin sebebi açıktı. İran Irak Kürdistanındaki milli hareketi destekleyerek bir yandan sınır çatışması olan Irakı zayıflatıyor, böylece kendi menfaatleri doğrultusunda hareket ediyor, diğer yandan buhareketi kendisine, dolayısıyla Ameri-

kaya bağımlı kılmaya çalışıyordu. Böylece ileride Irak Kürdistanında kurulacak devleti daha kuruluş safhasında Amerikan emperyalizmine bağımlı hale getirmeye çalışıyordu.

Kürt milli hareketinin yönetici kadroları ne amaçla yapıldıkları belli olan bu "yardımları" kabul ediyorlar, ve "İçinde bulunduğumuz durumda şeytanla bile anlaşmaya hazırız" diyerek bağımlılığı kabul eder bir tavır takınıyorlardı.

Böyle bir çizgiyi izleyen yönetici kadronun milli hareketi başarıya ulaştırması imkansızdı. Bir emperyalist güce karşı mücadele, bir diğer emperyalist güce dayanılarak yürütülemez. Emperyalistler kendi menfaatleri için her an destekledikleri bir hareketi destekten vaz geçebilirler.

Nitekim Irak Kürdistanında da böyle oldu. İran, dolayısıyla Amerikan emperyalizmi, daha önemli gördükleri arap körfezi meselesi yüzünden Kürt milli hareketini desteklemekten vaz geçtiler. Bu durumda Kürt milli hareketinin burjuva-toprak ağası yönetimi ne yapacağını şaşırды. Çok sayıda Kürt İrana iltica etti. Yine çok sayıda Kürt savaşçısı da Irak yönetiminin ilan ettiği aftan yararlanmak için teslim oldu.

Kürt milli hareketinin önderi Barzani ve çevresindekiler Kürt milletinin bu zor günün de mücadeleyi terk edip, İrana iltica ederek hangi sınıfların temsilcisi olduğunu ortaya koydu.

Burjuva-toprak ağası yöneticiler teslimiyeti savunup mücadeleden kaçarken, 10.000 Peşmerge Kürdistanın dağılmasında "kurtuluşa kadar savaş" şiarını gerçekleştirilmeye azimli olarak mücadeleye devam kararı aldılar.

Bu günkü durumda Irak Kürdistanında Kürt milli hareketi önemli bir yenilgiye uğradı. Ama bu yenilgi geçici bir yenilgidir. Kürt bağımsızlık savaşçıları bu yenilgiden dersler çıkartıp, bağımsızlık uğruna verdikleri mücadeleyi er geç başarıya ulaştıracaklardır.

KAMBOÇYA

LON-NOL YIKILDI

Amerikan emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri Hindistan'da ağır yenilgiler almaya devam ediyorlar. Hindistan halkları yıllardır sürdürdükleri halk savaşında, sağlam adımlarla, ülkelerinin tam bağımsızlığına ve halk demokrasisine ilerliyor. Geçen ay içinde Amerikan emperyalizminin Hindistan'da kalelerinden biri olan Kamboçya, halk kurtuluş savaşçılarından kesin zaferini yaşadı. Kamboçya Amerikan emperyalizminin uzun yıllardan beri sömürdüğü, baskı altında tuttuğu ülkelerden biridir. 1960 ların sonlarında Kamboçya'da, içinde ileriler de bulunan bir hükümet, Prens Sihanuk'un başkanlığında iktidara geldi. Menfaatlerinin bu iktidar tarafından korunmayacağını gören Amerikan emperyalizmi Kamboçya halkına, ve Kamboçya devletinin bağımsızlığına karşı açık saldırıya geçti. Prens Sihanuk ve hükümeti, Lon-Nol adlı Amerikan uşağı bir faşist generalin, Amerikan ordusunun açık desteği ile yürüttüğü bir askeri darbeyle devrildi. Bu andan itibaren Kamboçya tarihinin en karanlık, en zulüm dolu günlerini yaşamaya başladı. Bütün ülkede komunistlere, bütün ilerilerle ve yurtseverlere karşı korkunç bir terör uygulamasına girişildi. Kamboçya halkı faşist teröre ve emperyalist işgale karşı, komunistlerin önderliğinde "Kamboçya'nın milli kurtuluşu için halk kurtuluş Ordusu"nda birleşerek silahlı mücadeleye atıldı. Hareketli gerilla mücadelesiyle ülkenin önemli bölgeleri düşmandan temizlendi. Düşmana ağır kayıplar verildi. Bütün halk "kızıl kmerler" adı verilen halk kurtuluş savaşçılarına destekledi. Kurtarılan bölgelerde derhal toprak dağıtımı yapıldı. Faşist Lon-Nol hükümetinin yönetim sistemi parçalanarak, bütünüyle halkın inisiyatifine dayanmış, hür seçimlerle başa gelen, halka en geniş demokrasiyi, halk düşmanlarına ise diktatörlüğü uygulayan halk iktidarı organları kuruldu. Lon-nol'un darbesinden kısa bir süre sonra, halk savaşı yoluyla kurtarılan bölgelerde, Kamboçya halkının gerçek temsilcisi olan "Kamboçya Geçici Devrimci Kralliyet Hükümeti" kuruldu. Komunistlerin önderliğinde bütün halkı kapsayan "Kamboçya Milli Birlik Cephesi" kurtarılan bölgelerde hal-

kın refahı için iktisadi kalkınmaya önem verdi. Savaş şartları içinde bulunulmasına rağmen, kurtarılmış bölgelerde pirinç üretimi 3 yıl içinde hemen hemen iki misline çıktı. Yeni sanayi tesisleri kuruldu. Halkın büyük çoğunluğunun okuma yazma bilmediği göz önüne alınarak, eğitim seferberliği ilan edildi. Kurtarılmış bölgelerde okuma yazma bilmeyenlerin sayısı iyice azaldı. Kısaca kurtarılmış bölgelerde halk, Lon-Nol ün igali altında bulunan bölgelerdeki hayatın tam tersi olan bir hayat yaşamaya başladı.

Lon-nol'un işgali altındaki bölgelerde yaşayan halkın önemli bir bölümü, kurtarılmış bölgelere geçti. Kızıl kmerlere katılarak Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklığını yapan yerli hakim sınıflara karşı mücadeleye atıldı. Lon-nol işgali altında bulunan bölgelerde de halk, bu faşist rejime karşı yiğitçe direnmeye başladı. Hatta hakim sınıflar içinde bile Lon-Nol'e karşı geniş bir muhalefet hareketi doğdu. 1975 yılının başında kızıl kmerler Kamboçya topraklarının % 90 ını, nüfusun ise %80 ini kurtarmış du-

- KIZIL KMERLER -

rumdaydı. Lon-nol kliği yalnızca başkent Pnom-pen ve çevresinde dar bir çember içine sıkışıp kalmıştı. Kızıl kmerler Pnom-pen'e karadan ve nehirlerden bütün giriş-çıkışı kontrol altında bulunduruyordu. Lon-nol kliği yalnızca Amerikan emperyalistlerinin hava desteği ile ayakta kalabiliyordu. Kızıl kmerler, mart ayı ortalarında başkent Pnom-pen'e karşı genel bir taarruz başlattılar. Kamboçya "Geçici devrimci Krallık hükümeti" Pnom Pen halkını Lon-nol kliğini devirmeye çağırdı. Yabancı ülke elçiliklerine Pnom Peni terk etmeleri ihtar edildi. Lon-nol ün Amerikan emperyalizminin verdiği en modern silahlarla donatıldığı ordusu ise teslim olmaya çağırıldı. Genel taarruz başlar başlamaz, Pnom pen halkı çeşitli mücadele şekilleriyle bu taarruzu desteklemeye başladı. Lon-nol ün parçalanmış ürettirici ordusunun büyük bir bölümü teslim oldu. Bir çok yabancı elçilik, elçilik binalarını boşaltarak panik içinde Kamboçya'yı terk etti. Amerikan senatosunda yapılan tartışmalarda, Başkan Ford, Lon-nol rejimine derhal doğrudan askeri yardım yapılmazsa, Kamboçyanın iki hafta içinde düşebileceğini belirtti. Lon-Nol'ün düşmesi o kadar da sürmedi. Pnom-pen etrafındaki çemberin gittikçe daraldığını, Pnom-pen de ise kendisine karşı direnişin gittikçe arttığını gören Lon-Nol çareyi taşı tarağı toplayıp Kamboçyadan kaçmakta buldu. Hain Lon-Nol 1 Nisan'da çevresinde bulunan 20 adamıyla birlikte Kamboçya'yı terk etti. Kamboçya halkı Lon-nol'ün devrilmesiyle savaşın başından bu yana en büyük başarılarından birini elde etti. Ülkenin bütünüyle emperyalizmden kurtarılması yolunda çok önemli bir başarı elde edildi. Lon-nol panik içinde son anda terk ettiği Pnom-pen ve çevresinin kızıl kmerler tarafından kurtarılması artık gün meselesidir. Kamboçya halkı, dünyanın en güçlü askeri makinasına sahip Amerikan emperyalizmini, tarihinin en ağır yenilgilerinden birine uğratarak, küçük bir gücün, büyük görünen bir gücü yenebileceğini gösterdi. Kamboçya halkı bu zaferi, kendine gücüne güvenip, cesaretle savaşarak elde etti. Bu haklı mücadelesinde Kamboçya halkını, Amerikan halkı da dahil olmak üzere, bütün dünya halkları candan destekledi.

Kamboçya halkının mücadelesi bize örnek olsun.

Lon-Nol'ün sonu da Türkiye'deki yerli hakim sınıflara örnek olsun. Bütün emperyalist uşaklarının sonu aynı olacaktır!